

Arrest

nr. 66 558 van 13 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANDE CASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 2 februari 1962 geboren in Nasiriyah. Tot uw vertrek woonde u in de Bagdadstraat in Nasiriyah. U werkte daar als taxichauffeur. Op 20 juni 2010 kwamen er vier mensen naar u toe die u vertelden dat de stammen een probleem hadden met uw familie omdat uw drie broers (Ha.), (Hu.) en (T.) bij de politie werkten en uw zoon (Am.) bij het leger. Door hun werkzaamheden zouden uw broers en zoon immers ook leden van de stammen doden en arresteren. Omdat u de oudste was, zouden ze u hebben aangesproken, en diende u uw broers en zoon aan hen over te leveren waardoor het probleem opgelost zou worden. Op 27 juni 2010 werd er een brief bij u achtergelaten waarin heel uw familie met de dood werd bedreigd. U ging met de dreigbrief naar de politie. De politie zei dat ze de zaak gingen onderzoeken en uw wijk observeren. Na drie dagen meldden ze dat ze niets verdachts hadden opgemerkt. U had echter angst en besloot het huis te

verlaten. Zelf vertrok u naar uw zus in Zubair, Basra. Op 1 juli 2010 werd u gebeld door uw echtgenote die nog steeds in de Bagdadstraat woonde. Mensen zouden bij haar thuis geweest zijn op zoek naar u. Op 5 juli 2010 werd uw zoon (Ah.) ontvoerd. Hij werd gemarteld en maakte uw verblijfplaats bekend. Na twee dagen werd hij vrijgelaten en ging hij naar het ziekenhuis waar een deel van zijn hand werd afgezet. Op 10 juli 2010 kwamen er mensen naar uw verblijfplaats in Basra, ze sloegen uw zus en brachten vernielingen aan in het huis. U werd hierna door uw schoonbroer naar een vriend in Hay Jamiaat, Basra gebracht. Daar verbleef u tot 25 augustus. Op die dag reisde u via Zakho naar Turkije. Op 27 augustus 2010 verliet u Turkije. Op 6 september 2010 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel aan. Na uw vertrek vernam u nog dat onbekenden uw huis controleerden en dat uw zoon (Am.) rond 21 december 2010 werd beschoten in de Bagdadstraat.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw rijbewijs, foto's van uw zoon Ahmed, twee pv's over de ontvoering van (Ah.) en een klacht bij de politie over de aanval op (Am.). Tevens legt u kopies voor van het inschrijvingsbewijs van uw auto, een volmacht om de auto te gebruiken, uw huwelijksakte, een voedselrantsoenkaart, de werkbades van uw broers en zoon, de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen en van de ziekenhuisfactuur van uw zoon (Ah.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (CGVS) u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

U zou uw land van herkomst hebben moeten verlaten omdat de stammen in uw regio problemen hadden met het feit dat uw broers: (Ha.), (Hu.) en (T.), voor de Irakese politie werkten en uw zoon (Am.) voor het Irakese leger. U werd door de stammen benaderd en gevraagd om als bemiddelaar op te treden en uw familieleden aan hen uit te leveren. U weigerde aan deze eis te voldoen. Omwille van deze feiten zou heel uw familie met de dood bedreigd worden (CGVS, p. 12, 13).

Het is vooreerst zeer opmerkelijk dat u de enige bent die uw land van herkomst hebt verlaten. Al uw andere familieleden wonen nog in Irak. Het blijkt zelfs dat uw broers die bij de politie werken allemaal nog in Nasiriyah verblijven (CGVS, p.7, 8, 9). De stad waar jullie leven in gevaar zou zijn. Het meest opmerkelijke feit is dat uw kinderen (Ah.) en (Hi.) bij uw broer (Ha.), na'ib arif (korporaal) bij de afdeling criminaliteitsbestrijding, verblijven. U stelt dat uw familieleden veilig zouden zijn omdat ze vooral op de kazerne zouden verblijven. Toch blijkt dat ze nog een openbaar leven leiden. Uw zoon (Ah.) gaat gewoon naar school (CGVS, p.6), uw zoon (Am.), die bij het leger zit, keert blijkbaar nog terug naar uw huis in de Bagdadstraat in Nasiriyah (CGVS, p. 10) en uw broers (Ha.) en (Hu.) hebben klaarblijkelijk nog contact met de burens in de Bagdadstraat (CGVS, p. 9). Uw vader en een zus wonen eveneens nog probleemloos in Nasiriyah (CGVS, p. 6, 8, 9). Een andere zus woont in de buurt van Basra en uw echtgenote en de overige kinderen verblijven zonder enige problemen bij uw schoonbroer in Samawa (CGVS, p. 4, 8). Aangezien volgens uw verklaringen de stammen hadden gezegd dat ze heel uw familie gingen liquideren is het hoogst bevreemdend dat u de enige bent die uw land van herkomst heeft verlaten, temeer daar u zelf stelt dat de stammen waardoor jullie bedreigd zouden worden overal in Irak actief zouden zijn (CGVS, p. 19).

Gevraagd naar welke stammen jullie nu zouden bedreigen moet u echter het antwoord schuldig blijven. U blijkt helemaal niet te weten welke stammen u en uw familie zouden willen vervolgen (CGVS, p. 6, 14, 17, 19). Dit is hoogst opmerkelijk in het bijzonder omdat u door die stammen bezocht zou zijn geweest en gevraagd werd om als bemiddelaar in het probleem op te treden (CGVS, p. 14), alsook omdat u de situatie met de sjeikh van uw stam heeft besproken (CGVS, p.22).

Op 27 juni 2010 zou u dan een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat al uw familieleden geliquideerd zouden worden. Dit kunt u echter niet ondersteunen door enig feitelijk bewijs. Dit is opmerkelijk daar dit het enige materiele bewijsstuk is dat u van uw belagers zou hebben ontvangen. U weet bovendien niet van wie de dreigbrief afkomstig zou kunnen zijn en het blijkt dat uw naam in de dreigbrief niet werd vermeld (CGVS, p. 17). Hierdoor kan deze voorgehouden dreigbrief bezwaarlijk worden beschouwd als een aanwijzing dat u persoonlijk gevisieerd zou worden.

Op 1 juli 2010 zouden er mensen naar uw huis in de Bagdadstraat, Nasiriyah zijn gekomen op zoek naar u. Opnieuw blijkt u niet te weten om wie het hier zou gaan. Het is daarenboven bijzonder frappant dat u de enige zou zijn geweest die het huis had verlaten. Uw echtgenote en gezin verbleven op dat moment nog gewoon op hetzelfde adres (CGVS, p. 13, 18). Dit terwijl jullie enkele dagen voordien een dreigbrief zouden hebben ontvangen waarin werd bedreigd met de liquidatie van heel uw familie. Dergelijk gedrag is niet geloofwaardig mocht u werkelijk dergelijke bedreigingen hebben ontvangen.

Vervolgens beweert u dat uw zoon (Ah.) op 5 juli 2010 ontvoerd zou zijn geweest. Na foltering zou hij uw verblijfplaats aan zijn ontvoerders hebben meegedeeld. Eens te meer blijkt u echter niet te weten door wie (Ah.) ontvoerd zou zijn geweest. U weet niet waar hij meerdere dagen werd vastgehouden noch waar hij werd vrijgelaten (CGVS, p. 19). Aangezien het hier uw zoon betreft en het feit dat hij door uw verblijfplaats te onthullen er blijkbaar voor heeft gezorgd dat u uw land van herkomst moest verlaten, mag er worden verwacht dat u over deze voorgehouden gebeurtenis gedetailleerde informatie kunt geven.

Doordat (Ah.) uw verblijfplaats zou hebben verraden werd het huis van uw zuster in Basra op 10 juli 2010 bezocht en beschadigd door mensen die op zoek waren naar u. Andermaal weet u niet wie deze mensen zouden geweest zijn. Het feit dat u toevallig niet aanwezig was op het moment van de inval is echter opmerkelijk. U verklaarde immers dat u in Basra niet vrij kon rondlopen en dat u zich moest schuilhouden omdat de stammen ook daar actief zijn. Op de dag van de inval blijkt echter dat u met uw schoonbroer naar een autohandel was gegaan (CGVS, p.18).

Rond 21 december 2010, toen u reeds in België was, zou uw zoon (Am.) beschoten zijn geweest. Deze voorgehouden gebeurtenis kan echter niet beschouwd worden als een aanwijzing dat u persoonlijk nog geïdende zou worden. Bovendien is het bevreemdend dat uw zoon zou zijn teruggekeerd naar de plaats waar zijn leven in gevaar was louter om iets op te halen uit het ouderlijke huis.

U legt een aantal documenten voor in verband met uw problemen: twee pv's over de ontvoering van (Ah.) en een klacht bij de politie over de aanval op (Am.). Hierbij dient echter te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat u aangaande de ontvoering van (Ah.) en het incident met (Am.) wel documenten kan voorleggen, maar u dit niet kan aangaande uw klacht bij de politie naar aanleiding van de dreigbrief. U verklaart dit door het feit dat het een klacht tegen onbekenden was en ze uw wijk onder toezicht zouden nemen (CGVS, p.21). Deze verklaring kan niet overtuigen aangezien het ook onbekenden betrof bij de klachten met betrekking tot (Ah.) en (Am.). Voorts is het opmerkelijk dat u weinig kan vertellen over uw initiële klacht bij de politie. Zo werd er gevraagd of uw broers die bij de onderzoeksafdeling van de politie betrokken zijn, de zaak hebben proberen onderzoeken. U zou hen er niets over gevraagd hebben en zij zouden er ook niets over gezegd hebben. Na enig aandringen verklaarde u dat ze de zaak toch onderzoeken, maar u weet niet hoe (CGVS, p.20-21). Uw gebrek aan kennis en interesse hieromtrent draagt niet bij tot uw algehele geloofwaardigheid.

Uit de vertaling van de politiedocumenten (dd. 5/07/2010, 7/07/2010, 21/12/2010) blijkt daarenboven dat er enkel melding wordt gedaan van een telefonische bedreiging. Over het bezoek van uw belagers op 20 juni 2010, de dreigbrief van 27 juni 2010 en de gebeurtenissen van 1 juli 2010 wordt in de documenten met geen woord gerept. Zelf heeft u het trouwens nooit gehad over een telefonische bedreiging. In de verklaring van uw zoon (Am.) (dd. 21/12/2010) wordt verder geen enkele melding gemaakt van de ontvoering van uw zoon (Ah.) of de inval van 10 juli 2010. Dit alles is hoogst opmerkelijk.

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt als zou u in Irak geïdende zijn geweest door stammen omwille van de werkzaamheden van uw broers en zoon. Deze elementen laat het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van

infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Nasiriyah deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burger-slachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U komt uit Nasiriyah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasiriyah actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasiriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De originele documenten zijn hoofdzakelijk een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtredenen. De andere documenten betreffen kopies en hebben als dusdanig geen objectieve bewijswaarde. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, iets wat hier allerminst het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij werpt op dat de commissaris-generaal zich in de motivering beperkt tot standaardclausules en vage algemeenheden en dienvolgens niet aan de motiveringsplicht voldoet.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Hij voert aan dat, wanneer hij dient terug te keren naar zijn thuisland, hij verder bedreigd en uiteindelijk vermoord zal worden. Hij merkt op dat zijn zoon, (Ah.), bedreigd en ontvoerd werd en hierdoor een deel van zijn hand is verloren. Zijn dochter is overleden. Verzoeker stelt dat hij niet precies weet hoe het is gebeurd, maar dat uit de korte berichten die hij uit zijn thuisland heeft ontvangen, blijkt dat de terreur zaaiende stammen er achter zaten. Hij betoogt dat vooral hijzelf met de dood wordt bedreigd, onder meer omdat hij de oudste broer is van de leden die jacht maken op deze stammen. Verzoeker stelt dat hij niet weet van wie deze bedreigingen uitgaan. Het gaat volgens hem om terreur zaaiende stammen die samenwerken met overheidspartijen. Hij stelt dat zij in feite ongeorganiseerd zijn en dat de

dreigbrieven nooit hun identiteit vermelden. Gelet op het gevaar voor zijn eigen leven, diende verzoeker zijn thuisland te verlaten.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 8 EVRM kan niet dienstig ingeroepen worden in het kader van een procedure die opgestart werd door een asielaanvraag en waarbij de vluchtelingenstatus, overeenkomstig het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden onderzocht. De bestreden beslissing betreft een oordeel over de asielaanvraag en geen verwijderingsmaatregel zodat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake de door verzoeker aangevoerde vrees voor stammen die hem en zijn familie met de dood bedreigen omwille van de werkzaamheden van zijn broers en zoon voor de Iraakse politie en het Iraakse leger, heeft de commissaris-generaal met recht gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker

- als enige zijn land van herkomst heeft verlaten, terwijl zijn hele familie, die eveneens met de dood werd bedreigd, nog steeds in Irak verblijft en zijn broers en zonen (Ah.) en (Am.) in Nasiriyah nog een openbaar leven leiden;
- niet op de hoogte is van (i) de stammen door wie hijzelf en zijn familie worden bedreigd; (ii) de afzender van de dreigbrief van 27 juni 2010; (iii) welke mensen hem op 1 juli 2010 gezocht hebben in zijn huis in Nasiriyah; (iv) de omstandigheden van de ontvoering van zijn zoon (Ah.); (v) wie het huis van zijn zus in Basra op 10 juli 2010 bezocht en beschadigd heeft;

- waar hij heeft verklaard dat hij op 27 juni 2010 een dreigbrief heeft ontvangen, geen kennis heeft van de afzender;
- geen documenten kan bijbrengen ter staving van zijn klacht bij de politie omwille van de dreigbrief en weinig informatie kan verschaffen betreffende deze klacht, terwijl hij wel stukken heeft kunnen bijbrengen aangaande de ontvoering van (Ah.) en de aanval op (Am.).

Verzoekers bewering als zou de commissaris-generaal zich beperkt hebben tot standaardclausules en vage algemeenheden kan niet worden aanvaard. Daarenboven blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de motieven waarop deze is gesteund geenszins standaardclausules en vage algemeenheden bevatten. De motivering van de bestreden beslissing is opgenomen in duidelijke en precieze bewoordingen en is gesteund op verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn asielprocedure en de stukken van het dossier.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het summier herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal en tot het uiten van de algemene en ongefundeerde beweringen. Hij onderneemt echter niet de minste poging om de pertinente motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

De voormelde vaststellingen ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn vrees voor stammen die hem en zijn familie met de dood bedreigen omwille van de werkzaamheden van zijn broers en zoon voor de Iraakse politie en het Iraakse leger.

Wat betreft de door verzoeker bijgevoegde stukken aan het verzoekschrift (stukken 4 – 5), dient te worden opgemerkt dat deze stukken, in de mate dat het stukken betreffen die door verweerder niet reeds in de oordeelvorming van de bestreden beslissing werden betrokken, zijn opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling zodat deze overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

Verzoeker voert voor het overige geen concreet verweer ten aanzien van de motiveringen in de bestreden beslissing omtrent de door hem bijgebrachte stukken; deze motiveringen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, onverminderd overeind.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker vraagt minstens de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.2.5.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen verweer tegen de omstandige motivering, die steun vindt in de landeninformatie in het administratief dossier, dat de situatie in Nasiryah, Zuid-Irak, niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c). Deze motivering wordt derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS